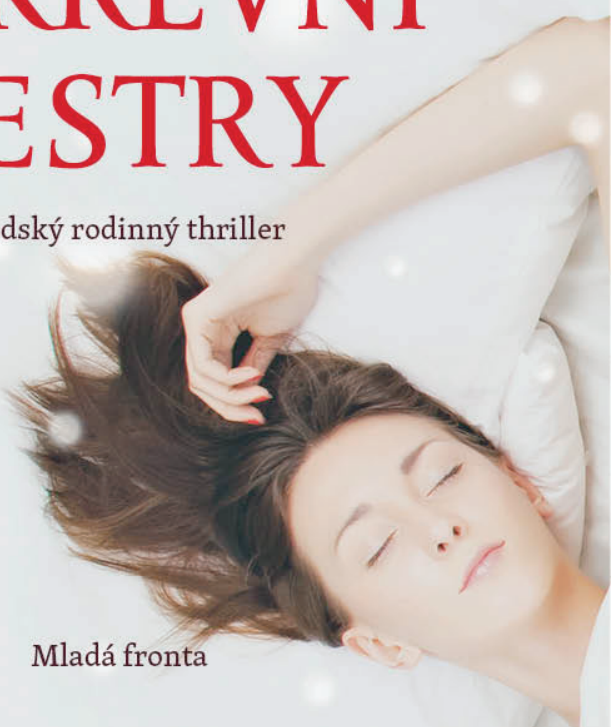

KATEŘINA JANOUCHOVÁ

POKREVNÍ SESTRY

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
POKREVNÍ SESTRY

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová

Text © Kateřina Janouchová, 2014

Translation © Lucie Johnová, 2016

ISBN 978-80-204-3966-6

Pokožka nad zápěstím je tak bílá, tak tenounká! A pod ní pulzuje tep, teplo, život. Jemné modré žilky se větví jako řeky. Transportní dráhy krve, její cesta tělem.

– Nevím, jestli si na to troufnu, zašeptala Cornelia. – Ty ano?

Benedicta přikývla. Rychle, jakoby zkoumavě si přejela prsty po paži. Z bolesti strach nemá, spíš je nervózní z toho, co se chystají podniknout. Prolíjí krev, co když je to hřích?

Ted' běží nocí a dělají se jí mžitky před očima. Její tělo jí připadá těžké a neohrabané, nohy ji bolí. A srdce jí buší až v hrdle. Jestli ji najdou, jaký ji stihne trest? Ale když užuž hrozí, že ji přemůže strach, stačí, aby si pohladila téměř neviditelnou jizvičku nad zápěstím. Tahle slabounká čárka vypovídá o slibu, který před mnoha lety složila. Jizvy, které nejsou tak patrné, má dobře ukryté pod oblečením. Ponížení. Poroba. To, kvůli čemu je už navždycky poznamenaná. To, kvůli čemu musí utíkat.

– Když máš ostrý nůž, tak to tolik nebolí, utěšovala kamarádku. – Nic necítíš. Viděla jsem to ve filmu. Viděla jsem, jak se to dělá.

– Ve filmech nikdy neukazují pravdu, namítla Cornelia. – A vůbec, kdys to viděla?

Žádná televize tu není. Nechodí ani do kina. Přesto si Benedicta tu scénu zapamatovala. Dva muži, oba se řízli do předloktí a pak rány přitiskli k sobě. A od té doby si říkali pokrevní bratři. Co dva přátelé spojí, už nikdy nikdo nerozdělí.

– Ále, řekla jenom. – Prostě vím, že to tak je. Vzpomínáš si, jak jsem se v kuchyni poranila? Trochu to pak pálí, ale to už je po všem. Dá se to vydržet. A ani zdaleka to nebolí tolik jako tamto.

„Tamto“. Něco nepojmenovatelného.

Nezdálo se, že by to Corneliu tak docela přesvědčilo. Ale Benedicta už vzala úzký skalpel do ruky. Řízla do kůže nad zápěstím. Ostrá čepel narýsovala tenkou červenou čárku, která se rychle rozšiřovala.

V ústech zřetelně cítí pachutí krve. Jen taktak vidí na cestu. Nohy cílevědomě pracují, ale špatně se jí dýchá. Děláš to kvůli Corneliu,

přemlouvá se. Někdo se musí postarat, aby pravda vyšla najevo, aby ten zlý sen skončil. Takovýhle život být nemá. Pokud se tomu tedy vůbec „život“ dá říkat.

– Au!

Cornelie vykulila oči.

– Pěkně to bolí, prohlásila vyčítavě. Z ranky se dral na povrch světle červený pramínek.

– Psst! Přece nechceš, aby se někdo vzbudil?

Cornelie zavrtěla hlavou.

– Dobře. A je to.

– Říká se u toho něco zvláštního? chtěla vědět Cornelie.

Dvě hubená bílá dívčí zápěstí se přitiskla na sebe. A pro jistotu se o sebe ještě trochu otřela.

– Nejspíš se říká něco jako...

Benedicta větu nestačila dokončit. Najednou se zarazila a ztuhla.

– Slyšelas? zašeptala.

Rychle strčila skalpel pod postel. Obě holčičky bez jediného dalšího slova vyskočily z podlahy, vrhly se každá do své postele a přitáhly si deku až po bradu. Sotva stačily zavřít oči, dveře se otevřely.

Možná se jí do cesty připlétl kámen. Už nic neví, vnímá jenom, jak se jí podlamují kolena, jak se obloha točí, jak se na ni řítí a zároveň se jí vzdaluje. Nejsou vidět žádné hvězdy, ale určitě tam jsou, schovávají se za hutnými tmavými mraky – možná sametově hebkou temnotou letí planoucí diamant a padá vesmírem. Vidí tytéž hvězdy i Cornelie?

Tehdy v noci svůj slib nestačily dokončit. Alespoň ne slovy. Ale jejich krev se i tak smísila. Krev Cornelie a Benedicty. Benedicty a Cornelie. Co dvě přítelkyně spojí, nikdo nikdy nerozdělí.

Necítí, jak její hlava naráží na zem, jak tváří dopadá na mokrou hlínu.

Má drahá pokrevní sestřičko, stačí si ještě pomyslet. Nikdy tě nezahládím.

PO CHODBĚ PROTI NÍ KRÁČEL JAKÝSI MLADÍK s nejistým výrazem ve tváři. Cecilie dorazila do práce dřív a právě mířila do provozní místnosti na večerní předávání služby. Krátce mladému muži pokývla na pozdrav a chtěla pospíchat dál, ale on ji zničehonic oslovil.

– Promiňte, pronesl se slabým cizím přízvukem.

Cecilie se zastavila.

– Já... omlouvám se... Poznal jsem vás, prohlásil.

Nebylo jí tak docela jasné, co by mu na to měla říct.

– Asi vás zdržuju, že? Ale jste přece Cecilie Lundová? Viděli jsme vás v televizi. Moje žena ve vás vidí velký vzor. Sní o tom, že z ní jednou taky bude porodní asistentka.

Cecilie se uvolnila a usmála se na něj.

– To je moc milé. Jste přijati sem na oddělení?

– Ano, přijeli jsme sem před pár hodinami... Gisela vlastně měla mít termín až za tři týdny, ale už jí začaly kontrakce. Promiňte, nepředstavil jsem se vám. Jmenuju se Adrian Monfort.

Podal jí ruku a Cecilie ji stiskla. Jeho ruka byla velmi teplá, skoro jako by měl horečku. Zpod vlnitých tmavých vlasů na Cecilii měkce hleděly šedomodré oči. Dívala se do nich o maličko déle, než je obvyklé. Bylo v nich něco, co na ni silně zapůsobilo.

– Můžeme si porodní asistentku vybrat? Pokud ano, byl bych rád, abyste nám pomáhala vy, řekl Adrian a najednou vypadal velmi mladě.

Ten je ale naivní! Myslí si, že švédské zdravotnictví poskytuje pacientům takovouhle možnost volby. Pousmála se jeho nadšením. Zjevně si její úsměv vyložil jako přitakání, protože se celý rozzářil.

– Gisela by měla hroznou radost, prohlásil.

– Ve švédském zdravotnictví to bohužel takhle nefunguje. Porodní asistentky pracují podle toho, jak má která služba, a když porod trvá déle a služba mezitím skončí, porodní asistentky se vystřídají.

– Aha. To je škoda.

Ten jeho zvláštní přízvuk má určitě na svědomí francouzština. Napovídalo by tomu i jeho příjmení, Monfort. Ale Cecilie na to, aby si povídala s nastávajícími tatínky, které náhodou potká na chodbě, nemá čas, jakkoli můžou být okouzlující.

- Bohužel už musím běžet, řekla a doufala, že se ho tím nedotkne.
- To je v pořádku, odpověděl.

Cecilie pokračovala v cestě do provozní místnosti a přitom zřetelně cítila, že se za ní mladík dívá.

SVĚTLOVLASÁ POMOCNÁ SESTRA, která Cecílii dohonila na chodbě, měla na krku červené skvrny. Slova se jí překotně valila z úst.

– Nemohla bys zajít na sedmičku? Křivka CTG je patologická a rodička si stěžuje, že ji bolí hlava.

– Ale Mette, já teď musím na jedenáctku. Potřebovala jsem si jenom odskočit na záchod. Jedenáctka už je skoro připravená, začíná tlačit, sotva jsem se odtamtud na chvilku dostala.

– Nemohla bys tam jenom na minutku nakouknout? Mie nebylo dobře a v tuhle chvíli tu není. A Susanne je na pohotovosti, udělala si něco s nohou, podívala se na ni prosebně Mette.

Cecilie zalétla pohledem k monitoru nad provozní místností, kde podle blikajících číslic zjistila, že se pomoci dovolávají nastávající maminky z několika pokojů. To je jak naschvál, dvě z kolegyně začínou mít zdravotní problémy právě ve chvíli, kdy na oddělení vládne největší shon. Takhle rušnou noc už tu nezažili několik měsíců. A to k nim ještě míří sanitka s novopečenou maminkou, která porodila před jedním kinem v centru. Kromě toho už měli za sebou dva akutní císařské řezy, jedno z dětí bylo značně vyčerpané. Gynekologické oddělení o dvě poschodí níž bylo plně obsazené a totéž platilo o takzvaném „hotelu pro pacienty“, kde se maminky zotavovaly po porodu.

– No dobře, zaskočím tam, ale pak se musím vrátit na jedenáctku, povzdychla si Cecilie a vydala se za Mette. – Na sedmičce leží ta prvorodička, Gisela, je to tak?

– Ano, přikývla Mette. – Je jí čtyřiaadvacet. Šestatřicátý týden, je hodně nervózní. Má bolesti ve spodní části dělohy. Dělá mi to starosti, mám dojem, že něco není v pořádku.

„Bolesti ve spodní části dělohy.“ Ruptura, vynořilo se Cecílii v mysli zlověstné slovo. Jenže tohle je prvorodička, je opravdu nezvyklé, aby k natržení dělohy došlo u ženy, která předtím nerodila císařským řezem. Navíc jde o šestatřicátý týden těhotenství, dítě ještě nebude plně vyvinuté.

– Dítě je normálně velké? zeptala se, i když věděla, že na tuhle otázku nejspíš nedostane odpověď, rozhodně ne od pomocné sestry.

– Podle záznamů by mohlo být opožděné ve vývoji.

Cecilie zlehka zaklepała na dveře pokoje číslo sedm, pak je otevřela a vstoupila dovnitř. Nastávající maminka ležela na lůžku. Měla zavřené oči a na čele se jí leskly kapky potu.

– Dobrý den, Giselo, já jsem Cecilie Lundová, porodní asistentka.

Adrian, který stál vedle lůžka, vypadal vyděšeně.

– Ještě před chvílíčkou s námi mluvila, vyhrkl.

Pohládl svou ženu jemně po paži, ale Gisela na to nijak nereagovala.

Cecilie přistoupila k lůžku, položila jí ruku na rameno a lehce jí ho stiskla.

– Haló, Giselo, slyšíte mě? Jak vám je?

Pohlédla na monitor. Ne, kardiokardiografická křivka nevypadá dobře. Téměř žádné pohyby plodu, žádné porodní stahy, které by stály za řeč.

– Hned zavolám pana doktora.

Adrian i nadále stál u své ženy.

– Co se to děje? Proč neodpovídá?

– Někdy to tak bývá. Některé rodičky se během porodu stáhnou do sebe, odpověděla Cecilie.

Snažila se tvářit klidně, nedat najevo, jaká se jí zmocňuje úzkost. V hloubi duše však věděla, že dítě musí přijít na svět okamžitě.

– Zavolám Forsbergovi, obrátila se k Mette. – Dneska v noci má službu on. Zůstaneš tu, dokud nepřijde?

– Ano, zůstanu, přikývla Mette. – Ale bylo by dobré, kdybys tu mohla zůstat taky.

Mette má pravdu, rozhodně by tu měla zůstat, aby zjistila, co se děje. Zároveň si však byla vědoma toho, že ji volali i z pokoje číslo jedenáct. Ne, tohle není dobré. Kterým nastávajícím rodičům by měla dát přednost? Stefan Forsberg by měl dorazit každým okamžikem. Červené číslice poplašeně blikaly na znamení, že ji na pokoji číslo jedenáct potřebují. Nastávající maminka v tuhle chvíli už nejspíš rodí. Když od ní Cecilie odcházela, byla otevřená na devět centimetrů a měla silné porodní stahy.

Adrian si všiml, že pohlédla na hodiny.

– Nemůžete tu počkat, než dorazí doktor? vyhrkl prosebně.

Jejich pohledy se setkaly a Cecilie zavrtěla hlavou.

Už se rozhodla. Ve všem tom spěchu nebyl čas se dlouho rozmýšlet. Doufala, že se se Stefanem srazí ve dveřích, až bude z pokoje vycházet. A taky by měla zavolat Mie a zjistit, co se děje. Skutečnost, že postrádají hned dvě porodní asistentky, byla zneklidňující.

– Moc mě to mrzí, ale mám tam jednu maminku, která rodí právě teď. Sešlo se to všechno naráz. Ale Gisela je v pořádku a pan doktor tu bude každým okamžikem.

V nitru cítila napětí, které ji rvalo na kusy, svářily se v ní pochybnosti a úzkost.

– Jen co budu moct, vrátím se, slíbila Adrianovi, než spěšným krokem opustila místnost. – Všechno bude v pořádku.

– Jste si tím jistá?

Celé tělo jí napovídalo, že je Adrianova otázka opodstatněná. A že ho nic z toho, co mu právě řekla, neuklidnilo. Přesto odpověděla, jak musela.

– Jsem o tom přesvědčená.

Pak vyšla z místnosti, nechala za sebou zaklapnout dveře.

Teď je na radě pokoj číslo jedenáct a ona si musí opravdu pospíšit.

VODA OLIZUJÍCÍ SKÁLY JAKO BY BYLA téměř černá. Vzduch byl ztěžklý vlhkostí a mokré listí na zemi představovalo pro cyklisty životu nebezpečnou past. Muž a žena, kteří se tu ruku v ruce procházeli, si však vychutnávali zdejší ticho a klid a jako obvykle probírali události uplynulého dne. Byla to pro ně procházka jako mnoho jiných, dávka čerstvého vzduchu před spaním.

Když došli k mostu, zastavili se. Muž navrhl, že už by se měli vydat zpátky domů, žena si chtěla ještě chvíli užívat svěžího večerního vzduchu. Vrátil se tedy oklikou po cestě podél pobřeží, proč ne? Sama tudy nechodila, cesty byly špatně osvětlené a před pár lety nedaleko došlo k přepadení. V jeho společnosti si však připadala v bezpečí.

Potkali postaršího pána se psem. Pokračovali dál, daleko od rušných ulic, mezi stromy. V létě se tu scházeli mladí lidé, bavili se tu až do rána, ale teď když se ochladilo a země byla mokrá a studená, nebyla tu po těchhle milovnicích flámů pod širým nebem ani stopa a park byl pustý.

Dorazili k omšelým kamenným schodům. Nechal ji jít před sebou, ona se však po pár krocích zarazila.

– Slyšel jsi to? zeptala se.

Ohlédl se, pátravě se zahleděl do tmy.

Bylo slyšet jenom vítr a šplouchání vody, z dálky sem navíc doléhal městský ruch.

– Ne. Tázavě se na ni podíval

– Znělo to jako lidský hlas, řekla.

Zůstali stát a nehýbali se, pozorně poslouchali.

– Ba ne, prohlásil po chvíli. – To se ti jenom něco zdálo.

Bylo to možné. Větve stromů tiše povrzávaly ve větru, jinak bylo ticho.

Obrátila se a chtěla pokračovat v cestě.

Vtom se to ozvalo znovu.

Nezřetelný zvuk, možná ne víc než dlouhý vzdech.

Přicházel zdola, od malé lávky spojující dvě různé části parku. Před chvilkou to místo bez povšimnutí přešli, teď si však pospíšili nazpátek.

Uviděli ji oba ve stejnou chvíli. Jednu nohu měla zkroucenou

v nepřirozeném úhlu. Bledý obličej rámovaly tmavé vlasy. Ruce měla rozhozené a byla napůl pohřbená pod listím. Pohnula se, ale oči neotevřela.

– Zavolám sanitku, prohlásil muž.

– Panebože, ona je těhotná.

Mladé ženě, která ležela v bezvědomí na zemi, se vyhrnul kabát a zakulacené břicho napovídalo, že se jeho majitelka co nevidět stane matkou.

Netrvalo dlouho a na místo dorazila sanitka a policie. Muž a žena nadiktovali policistům svá jména a pak se dívali, jak dívku, která stále nenabyla vědomí, nakládají zdravotníci na nosítka. Pak auta zmizela. Po chvíli byl park stejně pustý a prázdný jako předtím. Vítr mezitím omrzelo laškování s větvemi stromů a vydal se někam jinam.

NA POKOJI ČÍSLO JEDENÁCT UŽ BYL porod na spadnutí, a když se tam Cecilie vrátila, nastávající rodiče se vděčně rozzářili. Byli v místnosti sami, nebyla u nich ani pomocná sestra, a Cecilie se v duchu ptala sama sebe, kam se asi poděla.

Rychle si z přihrádky u umyvadla vzala plastové rukavice a navlékla si je. Co nevidět se má narodit další miminko, není čas nad něčím dlouze dumat.

– Jde to skvěle, prohlásila uklidňujícím tónem. – Až přijde další kontrakce, pustíme se do toho, bude stačit, když zatlačíte.

Nastávající otec stál u lůžka a povzbuzoval svou ženu, jak jen to šlo. Cecilie rodiče položila ruku na poševní hráz a lehce zatlačila. Kdyby porod probíhal příliš rychle, mohlo by dojít ke zbytečně velkému natržení.

– Tělo tu práci udělá samo, jenom se jím nechte vést, řekla a podívala se nastávající mamince do očí. – Při další kontrakci stačí, když budete jenom dýchat.

Jak porod pokračoval, vrátila se Cecilie v myšlenkách do pokoje číslo sedm ke Gisele a Adrianovi. Přemítala, jak to tam asi Mette zvládá, a doufala, že doktor Forsberg už dorazil. Nebylo dobré, že si připadala takhle rozpolcená. Snažila se soustředit na úkol, který měla před sebou.

– Prima, a teď už ho uvidíme, prohlásila, když přišla další kontrakce.

Objevila se dětská hlavička. Vypadala pomačkaně a poněkud zachmuřeně, byla pokrytá mázkem a krví. Zbývala už jen kratičká chvílička, než bude porod u konce. Děloha se cílevědomě stahovala a vzápětí už Cecilie držela v rukou teplé mokré miminko a v místnosti se ozval bublavý zvuk, který přešel v první nejisté zakňourání.

– A tady máme miminko, usmála se a položila zakrvácené dětské tělíčko novopečené mamince na nahou hrud'. – To je ale čipera!

A znovu je důležitější telefon než samotné dítě, stačila si pomyslet, když novopečený tatínek pořizoval jeden snímek za druhým a fotografoval svého potomka ze všech možných úhlů. Instagram, Facebook, Twitter... bylo tak snadné sdílet fotografie na sociálních sítích, aby mohl celý svět co nejdřív spatřit, jaký výsledek těhotenství přineslo.

– Skoro ani není potřeba žádnéj filtr, vykřikoval novopečený otec nadšeně! – Panebože, ta je ale hezoučká! Miláčku!

Měl v očích slzy, ale i přesto věnoval větší pozornost displeji mobilu než své právě narozené dceři.

V tu chvíli dorazila na pokoj nervózní a unavená pomocná sestra. Horlivě se omlouvala, že jí bylo zapotřebí někde jinde. Cecilie jen přikývla, tohle můžou probrat, až nebudou mladí rodiče v doslechu. Ve vzduchu se vznášelo napětí a jí se nechtělo nasazovat zbytečně ostrý tón hlasu. Srdce jí prudce bušilo a točila se jí hlava. Pořádně se nenajedla, za to, že si připadá tak vyčerpaná, nejspíš může pokles hladiny cukru v krvi. Teď však na jídlo není čas. Musí se ujistit, že na pokoj číslo sedm dorazila pomoc a že je situace pod kontrolou. Kolik mezitím uběhlo času? Forsberg už se o Giselu určitě stačil postarat.

Na chodbě před pokojem číslo pět vládl naprostý zmatek. Mia a Mette spěchaly na operační sál a vezly tam na lůžku Giselu, která byla bílá jako křída. Byl zde i anesteziolog. Adrian vypadal zoufale.

– Vy jste se k nám nevrátila, podíval se na Cecilii. – Ostatní přišli těsně před vámi.

– Musí se okamžitě provést císařský řez, ozvala se Mia, když s lůžkem projížděly kolem Cecilie. – Je tam nějaké větší krvácení.

Cecilie jí nestačila odpovědět. Informace, že Giselu postihlo krvácení, ji překvapila. Zahlédla Forsberga, že by se zdržel? Ale proč za něj v tom případě nezaskočil jiný lékař? Okamžitě ji zaplavil pocit viny a přála si, aby předtím od Gisely a Adriana neodešla. Porod na pokoji číslo jedenáct měl převzít někdo jiný, něco takového je přece normální. Všechno tam probíhalo v klidu, čtyři porodní stahy a dítě bylo na světě, maminku ani nebylo potřeba šít. Jenže takhle se uvažovat nedalo. Vždyť právě minulý týden jedno miminko během dlouhého a namáhavého porodu zemřelo. Ta žena už měla doma dvě děti, pro muže to však byl první potomek, vytoužené dítě z nového vztahu. Cecilie je oba musela utěšovat. Držela plačící maminku v náručí, potom stejně konejšila i tatínka. Občas nastaly okamžiky naprosté blízkosti, v nichž byly nejdůležitější lidská sounáležitost a vřelost. Ve zdravotnictví v podstatě nebyl prostor pro to, aby se někomu dlouze

projevovala účast, Cecilie však občas pocit, že je na všechno málo času, odsunula stranou.

Adrian měl namířeno na operační sál. Chytila ho za paži.

– Bohužel tu musíte zůstat, vysvětlila mu tiše.

– Proč?

– Tohle bude akutní císařský řez. Otec dítěte smí dovnitř, jenom když je zákrok plánovaný.

Dveře na operační sál se zavřely.

– Pojdte se mnou, vybídla Cecilie Adriana. – Bude lepší, když počkáte tamhle.

Chvilku zaváhal, ale pak udělal, co mu navrhovala.

– Snad pro mě přijdou, hned jak se to malé narodí, podotkl, když spolu šli do nedaleké společenské místnosti.

– Samozřejmě, odpověděla Cecilie.

HODINA MEZI PSEM A VLKEM UPLYNULA a začalo svítat, šedavé podzimní světlo se i dnes proměnilo v ráno. Cecilii skončila služba, nedokázala však sama sebe přesvědčit, aby šla domů. Místo toho dál seděla vedle Adriana na pohovce a snažila se na něj přenést vlastní klid. Ptal se jí, jestli by tam s ním nemohla zůstat, a ona věděla, že by to dělat neměla, nicméně cítila, že je za celou tu situaci svým způsobem odpovědná.

– Co jim tak dlouho trvá? ptal se jí Adrian znovu a znovu. – Neměl by být císařský řez rychlá záležitost?

Minuty se vlekly.

– Je to velká operace, ale všechno dobře dopadne, ujišťovala ho Cecilie profesionálním tónem. Když to říkala, byla si díky dlouholetým zkušenostem jistá, že je to pravda. Porodní oddělení v Severní nemocnici mělo ty nejlepší lékaře a ona jim neochvějně věřila. Forsberg patřil k naprosté špičce. Nastávající maminka mohla ztratit hodně krve, ale na takové kritické situace tu byli připravení.

Jenže život představuje riziko sám o sobě.

Ta slova jí bleskla hlavou, nevíтанá myšlenka prolétla kolem. Porodit dítě je zajisté určitá zkouška, ale není na tom nic chorobného, je to naprosto normální proces, kterým si ve Švédsku každý rok projdou statisíce žen.

– Povídejte mi o Francii, navrhla ve snaze přivést Adriana na jiné myšlenky.

– Vyrůstal jsem kousek od Paříže. Táta je Francouz, ale máma je Švédka a jako malý kluk jsem vždycky trávil léto s bratranci a sestřenicemi, řekl Adrian a bloudil pohledem kolem sebe.

– Když mluvíte, máte slaboučký přízvuk.

– To se na povrch dere francouzština, odpověděl Adrian.

– Jezdíte tam často?

– Promiňte, ale já se teď nedokážu soustředit.

Vypadal unaveně.

– To chápu. Ale musíte nám věřit, Adriane. Máme tu moc šikovné doktory. Porodnictví tady ve Švédsku je velmi bezpečné a spolehlivé. Tady na oddělení se ročně narodí čtyři tisíce dětí. Gisela je v dobrých rukou. Už brzy bude po všem a vy budete mít svoje děťátko u sebe.

- Ale co když něco není v pořádku? Gisela měla родit až později.
- Některé děti se nenarodí v termínu, tak to prostě je.

Ale už i Cecilii začínalo připadat, že se operace příliš vleče. Mimoděk zalétla pohledem k hodinám na stěně. Ručičky jako by stály na místě, ale přesto se pomalu a neúprosně sunuly kupředu. Vteřiny se sčítaly a měnily se v minuty. Provedení akutního císařského řezu by nemělo trvat déle než deset minut. Teď už musí být to malé venku. Cecilie cítila, jak jí najednou vyschlo v ústech. Mělo by to dobře dopadnout. Musí to dobře dopadnout.

Stiskla Adrianovi ruku. Jeho dlaň byla pořád stejně teplá, bylo to hřejivé teplo, které se špatně slučovalo s napětím, které z mladíka vyzařovalo. Adrian stisk ruky opětoval a pokusil se usmát. Znovu se na sebe podívali a Cecilii jako by jeho pohled přitáhl, i když se právě tomuhle snažila vyhnout. Uplynulá noc byla ošklivá, plná neklidu a obtíží, a Cecilie toužila po tom, aby se mohla vyspat. Její reakce je určitě čistě následkem únavy. Jen co se to malé narodí, poblahopřeje novopečeným rodičům a vyrazí domů.

Navzdory drásavému čekání byli ve chvíli, kdy se objevil doktor Forsberg, téměř nepřipraveni. Cecilie se snažila vyčíst porodníkovy z tváře něco jako ujištění, že je všechno v pořádku, on však místo uklidňujícího pohledu jen téměř neznatelně zavrtěl hlavou. Cecilii nitro zaplavil chlad.

- Jak je na tom Gisela? vyhrkl Adrian, který okamžitě vyskočil na nohy.

- Myslím, že bude nejlepší, když půjdeme ke mně, vybídl ho doktor Forsberg.

Ať už nastaly jakékoli komplikace, všechno určitě dobře dopadne, opakovala si v duchu Cecilie, když spolu s Adrianem a doktorem Forsbergem vcházela do místnosti.

DOKTOR FORSBERG UPÍRAL NA ADRIANA VÁŽNÝ POHLED.

– Chlapečka se nepodařilo oživit, i když jsme provedli rozsáhlý zákrok.

Adrian ho bez dechu sledoval a slova jako by rozeznávala místnost ozvěnou.

– A Gisela? Jak je Gisele?

Kolem nich dunělo ticho.

Doktor Forsberg se nadechl.

– Gisela ztratila mnoho krve.

– Ale je v pořádku? Kdy můžu jít za ní?

Adrian neklidně bloudil pohledem po místnosti, jinak se však ani nepohnul. Rozkousal si dolní ret, všimla si Cecilie, rty má suché a rozpukané. Po tvářích se mu šířil stín strniště a pod očima se mu objevily namodralé kruhy.

– Gisela to bohužel nepřežila.

To sdělení přišlo jako nárazová vlna.

Adrian otevřel ústa, aby něco řekl, ale přes rty mu nepřešel jediný zvuk. Zapotácel se.

Pak mu ruce vyletěly k obličejí a z hrdla mu unikl výkřik. Prudce zavrtěl hlavou a rozvzlykal se.

– Ne, vyjekl. – Ne!

Cecilie natáhla ruku, dotkla se Adrianovy paže a očima se setkala s Forsbergovým pohledem. Porodník se tvářil sklíčeně a popotahoval si límec pláště. Zlehka zavrtěl hlavou. Sdělit někomu hluboce zarmucující zprávy bylo ze všeho nejtěžší a ne všichni lékaři v tom byli stejně zběhlí. Pro doktora Forsberga nebylo podávání zpráv o tom, že někdo zemřel, denním chlebem. Porodní oddělení patřilo v nemocnici k těm, kde se zpravidla sdělovaly zprávy dobré. Jistě, i tady občas došlo k nějaké tragédii, ale naštěstí jich bylo málo.

– Je mi to skutečně moc líto. Udělali jsme všechno, co bylo v našich silách. Opravdu všechno.

Cecilii zaplavil pocit, že se jí to jenom zdá. Kdyby se tak z téhle noční mury mohla probudit, kdyby mohla dokončit službu tak jako obvykle. Jenže ať dělala, co dělala, nacházela se stále v jedné místnosti s Adrianem, který právě ztratil milovanou ženu i dítě, jež spolu čekali.

– Krizový tým už je na cestě, dodal tiše Forsberg. – Dostane se vám pomoci, Adriane.

Adrian neodpověděl. Nebylo slyšet nic než pláč, který zněl jako kvílení. Zoufalství vyráželo na povrch v bolestných vzlycích. Cecilie nedokázala nečinně přihlížet. Vzala Adriana do náruče. Jako by utěšovala zoufale nešťastné dítě, které si nějak ublížilo. Adrian byl dospělý muž, v jejím objetí z něj však byl znovu malý chlapec. Snaha ukonejšit ho jí pomáhala zmírnit pocit bezmoci.

– Giselo, vzlykal. – Giselo. To není pravda. To nemůže být pravda.

Cecilie ho nepřestávala objímat, jemně ho kolébala v náručí.

Rameno měla mokré od jeho slz.

Ozvalo se zaklepaní. Do místnosti vstoupily dvě postarší dámy. Jedna z nich položila Adrianovi ruku na rameno. Cecilie se s ní povrchně znala: byla to psychologická poradkyně, ona a její kolegyně měli na starost pacienty, kteří prodělali nějaké trauma. Cecilie uvolnila objetí, teď bude mít Adrian pomoc, jakou potřebuje.

– Vážně už musíte jít? podíval se na ni.

– Ano, tak to bude nejlepší, odpověděla, ale v hloubi srdce si přála, aby s ním mohla zůstat.

Vyměnila si pohled s psychologickou poradkyní.

– Jste v dobrých rukou.

Slyšel vůbec, co mu říká? Nebyla si tím jistá.

Doktor Forsberg za ní vyšel na chodbu. Takhle skleslého a zachmuřeného ho ještě neviděla.

– Stefane, taková hrůza, vydechla Cecilie.

Přikývl.

– Někdy vstoupí do hry neznámé faktory, řekl a znovu se vrátil k svému profesionálnímu já. – Jako například sklony ke zvýšené krvácivosti. Nebo nějaká infekce. Ale ať už je to cokoli, je to samozřejmě strašné.

Ještě chvilku spolu hovořili a pak se rozloučili.

V šatně nikdo nebyl. Cecilie se posadila na lavici, neměla sílu se převléct. Nemohla odtrhnout pohled od chuchvalce prachu na podlaze, nohy měla ztuhlé jako klády. Obrisy všeho, co ji obklopovalo,